

Надія Таршин

КРАПЛИНА ДОБРА

Волонтерська хроніка

Дніпро · ЛІРА · 2021

УДК 355.48(477.61/.62)“2014/2021”
Т 19

Таршин Надія

Т 19 Краплина добра. Волонтерська хроніка.
Дніпро: ЛІРА, 2021. 308 с., іл.

ISBN 978-966-981-539-2

Книга «Краплина добра» — це невеликий фрагмент всенародної боротьби за Україну перед лицем віроломного ворога — Росії. В книзі зібрані в хронологічному порядку публікації — звіти, фотозвіти з 2014 р. по 2021 р. про волонтерську допомогу ЗСУ, добровольчим батальйонам під час військових дій на сході нашої країни однієї з волонтерських команд, яка об'єднала навколо себе таких же небайдужих і жертвних громадян України.

УДК355.48(477.61/.62)“2014/2021”

Книга виходить за сприяння:

Слобожанської селищної об'єднаної територіальної громади (селищний голова — Іван Камінський);

ГО «Фонд перетворення суспільства „Універсум“» (депутат Слобожанської селищної ради Юлія Бурдужа та Павло Тарасенко);

Приватної особи — Сергія Шуваєва;

Приватної особи — Сергія Вдовиченка;

Волонтерів команди.

*Книгу «Краплина добра» я присвячую
величі Українського Духу*

ISBN 978-966-981-539-2

© Таршин Н., 2014–2021
© ЛІРА, 2021

ПЕРЕДМОВА ●●●

НЕ В КОЖНОГО, хто візьме в руки цю книгу, буде бажання дочитати її до кінця і додивитися схожі поміж собою світлини. Адже це хроніка — не роман, та ще і напряду дотична до війни, якої для багатьох українців і досі немає, і живуть вони, не обтяжуючи себе тими проблемами, які хвилюють нас — героїв цієї книги. Сухі факти жертвовності багатьох з нас у найважчі і трагічні часи для нашої країни не всім будуть цікаві, а хтось ще і позловтішається, адже ми його антиподи.

Ми — це одна ланка міцного ланцюга, який допоміг втримати Україну, зупинити ворога. Таких, як ми, немало, й усі ми є творцями сучасної української історії. Можливо, і наша «Краплина добра» комусь із часом знадобиться при дослідженні цього відрізка часу боротьби за нашу незалежність і хтось із неї почерпне факти, потрібні саме йому.

Прошу не ображатися, коли хтось, хто допомагав, не знайде себе в цій книзі, адже звітувати ми почали з листопада 2014 року,

а більшість героїв книги активно включилися у волонтерську діяльність з перших днів війни, та тоді ми соромилися звітувати, та і не вірилося ще, що війна надовго. Все літо бігали в шпиталі та лікарні до поранених, збирали і пересилали кошти на тепловізори й усе найнеобхідніше. Потім інтуїтивно почали об'єднуватися в групи. Ліпилися один до одного, до тих, кому довіряли. Довіра — це найдорожче і святе. Саме на довірі і порядності і тримається волонтерський рух.

Збираючи публікації про працю нашої волонтерської групи за сім років, я ні в якому разі не мала на меті применшити вклад інших груп чи окремих волонтерів. Всі разом ми робимо дуже необхідну справу для країни в час надважких для неї випробувань. Впевнена, що наша багаторічна праця і жертвовність не є марною, вона дасть свої плоди, і посіяне проросте дружними і міцними сходами.

Сьогодні ми краще володіємо інформацією завдяки тісним зв'язкам з передовою і плідній співпраці з волонтерами з різних міст України, і це дає результат. Наша допомога

потрібна воїнам, допоки в Україні війна з агресором, і всередині країни дуже неспокійно, і велика напруга. Та волонтери — оптимісти, і найбільше покладаємося на дію, а не на слова й обіцянки.

Наприкінці книги будуть зібрані на декількох сторінках портрети волонтерів, хто жертвовав кошти на наші поїздки і посилки на передову, передавав посилки, але з допису в допис ми бачили лише їхні прізвища, а хотілося, щоб у книзі були і їхні світлини. Всім, хто відгукнувся на моє прохання про світлини, дякую.

Найбільша моя мрія, як і багатьох українців, — щоб ця війна закінчилася і віроломний, підступний агресор — Росія — перед усім світом відповів за свої злочини на нашій землі, щоб ніхто більше не зазіхав на цілісність нашої держави і ми могли спокійно жити, працювати і розбудовувати правову і гідну державу.

Слава Україні!!!

Автор

ВОЛОНТЕР — це не професія, а стан душі: прийти на допомогу тому, хто найбільше цього потребує. В той час, а волонтерський рух зародився на Майдані, коли сотні небайдужих українців стояли у черзі, щоб підтримати всенародний спротив свавіллю тоді існуючої влади, ми уже розуміли, яка у цього руху потужна сила. Пізніше, коли ворог пішов на Україну війною, нас стало — тисячі, хто у найважчі дні для нашої країни взяли на свої плечі велику кількість проблем і успішно їх вирішували, тому і вистояли всі разом. Сьогодні також надскладні часи, вороги намагаються очорнити і знищити волонтерський рух. Та ми **БУЛИ**, **Є** і **БУДЕМО**, допоки нашої допомоги потребує Україна.

Задум створити книгу на основі наших звітів про допомогу і поїздки на передову виник несподівано.

Коли моя сторінка у ФБ почала видавати мені спогади, я і сама була вражена деякими публікаціями, бо деякі події вже забулися. Тоді і з'явилася думка зібрати усі публікації-звіти і скомпонувати в книгу. Колись, як Україна переможе усю нечисть і стане врівень

з розвиненими країнами світу, а я вірю, що так і буде, всенародний порив та жертовність багатьох українців у роки великих випробувань для нашої держави посядуть гідне місце в нашій історії.

Ми вчилися бути волонтерами, вчилися дарувати, віддавати частину коштів з пенсій, заробітних плат, вчилися ділитися добром з тими, кому в той час і в наші дні найважче. Ділили по-братньому всі свої заготовки на зиму, пекли, варили, смажили, купували необхідний одяг, взуття, будівельні матеріали, засоби гігієни, ліки, інструмент та ще всяку всячину і везли, відсилали тим, хто став на захист рідної землі зі зброєю в руках. Ці добрі справи, жертовність і нас робили чистішими і кращими. Коли ти віддаєш і нічого взамін не хочеш, це в першу чергу добре для тебе. Відчуття ці може зрозуміти тільки той, хто так чинить. Волонтерський рух — він духовно звеличив Україну. Наші вороги добре розуміють, яку велику небезпеку для них являє цей всенародний рух, тому ми для них — як кістка в горлі, яка може зіграти і свою вирішальну роль.

Два роки я відслідковувала спогади і нанизували їх, сторінка за сторінкою, додаючи при цьому нові звіти за останні роки. Сім років війни — не всі можуть витримати це і фінансово, і фізично. Хтось відійшов від нашої групи, зробивши вагомий вклад у перші роки війни, хтось приєднався пізніше. Один може пожертвувати більше, інший менше, тому і не виставляла на загал суми, які мені перераховують, а надсилала фінансові звіти про надходження, витрати і залишок кожному у приватні повідомлення. Кожне перерахування дороге, і кожна людина, що стоїть за цим, — особистість.

Ми — краплинка добра у неосяжному морі всенародної жертовності. Краплина води камінь точить, нехай і наша краплина добра руйнує усе, що заважає нам гідно жити на своїй землі.

Безмежно дякую кожному з учасників нашої волонтерської групи, які впродовж років жертвували і кошти, і свою безоплатну працю, і продовжують це робити сьогодні.

Слава Україні!!!

* * *

Небесна сотня, потім ще і ще —
Звитяга, мужність линули у небо,
А нині ціла армія уже
З небесних вікон дивиться на тебе.

За усіма слідкує на землі
Небесне військо мужніх патріотів
І на своєму ангельському крилі
Країну підіймає на висоти.

На ці висоти де росте душа,
Звільняємся від бруду і омани,
І ворогам дамо ми відкоша,
Коли полізуть звідусіль незвані.

Переживемо зайд і брехунів,
І зрадників, і ворогів відвертих...
Небесна армія із воїнів-синів
Країні не дозволить вмерти.

І на поріг зневіру не пускай
Звітуємо Героям ми, як Богу,
Тягар знущань буває через край,
Та подолаємо ми цю дорогу!

2.08.2014 ●●●

ОДИН ДЕНЬ БУДЕННОГО ЖИТТЯ

Сьогодні я знову іду з шпиталю. Серце переповнене болем, голова — важкими думками. Десь на підсвідомості помічаю, що єдині босоніжки уже зовсім розлізлися — не витримали моєї біганини, а були м'якенькими, зручними і допомагали мені у щоденних мандрах.

Минаю ошатну споруду Обласної ради і переходжу на протилежну сторону — до Алеї Небесної Сотні. Стіна плачу, з якої на нас, живих, дивляться усміхнені, добрі обличчя наших героїв, які не побоялися кинути страшній системі виклик і пішли під кулі, віддали своє життя, щоб Україна почала нині прозрівати. Ось вони — любі наші бандерівці з усіх куточків нашої країни — просвітлені лица, сяючі погляди, замріяні, довірливі. Сльози навертаються на очі щоразу, ніяково перед ними, бо я, уже немолода, живу, а їх — немає. Ловлю себе на думці, що, можливо, поряд з ними стояла на Майдані у грудні, на лютому морозі у січні — під час подій на Грушевського. Тоді зі сцени Майдану прозвучало, що не можна допустити, щоб нас було менше п'яти тисяч, бо влада піде на зачистку. Купила валянки і поїхала, бо там, разом з усіма, було морально легше. Такої кількості одухотворених і красивих молодих облич, як на Майдані, я не бачила ніде і ніколи. І от тепер ці очі дивляться мені в душу і ніби запитують, чи так усе іде в країні, як вони хотіли, чи не зраджуємо ми їх, чи робимо усе можливе, кожен на своєму місці, для подолання жажливих наслідків правління усіх попередніх президентів України... Наприкінці алеї — список, вінки і світлини воїнів Небесного батальйону — тих, хто загинув у збитому літаку і в боях на сході нашої країни. Важко дивитися їм у очі. Гнітюча

провина перед ними не покидає зболене серце. Адже коли б ми — старше покоління — не мирились із виродками на усіх рівнях влади, не терпіли, не мовчали, то цієї сьогоднішньої трагедії в Україні могло б не бути. Кожен дбав про своє корито, оберігав своє маленьке щастячко, домовлявся зі своєю совістю, і от дожились, що ховаємо найкращих — цвіт нашої землі.

Іду повз цю алею майже щодня у шпиталь і назад, і щоразу нелегкі думи і питання, на які не знаходжу поки що відповіді, бідують у моїй голові. У шпиталь везу урожай із свого саду — малину, яблука, груші і ранній виноград. Усе органічно чисте і дуже потрібне для відновлення здоров'я нашим пораненим захисникам, нашим героям.

Чоловік довозить сумки до маршрутного таксі, що у Підгородному, на кінцевій зупинці — пл. Островського — пересідаю у трамвай, виходжу на проспекті ім. Кірова, а там уже до шпиталю рукою подати. Хотілось би придбати танк для армії чи БТР, але що я можу за свою мізерну пенсію? Допомагаю, звичайно, і коштами, як можу, але в основному плодами своєї праці.

Скільки небайдужих людей об'єднала ця біда — доглядають, годують, прибирають, ремонтують, підтримують морально, купують дороге обладнання, інвалідні коляски, хірургічні інструменти, приносять продукти і одяг. На території шпиталю, попри усі важкі поранення, усю біду — панує атмосфера єдності, піклування, добра, людяності. Головне, що більшість поранених після одужання мають тверді наміри повернутись в зону бойових дій, бо там на них чекають друзі. І 19-річний Володя, який понад усе мріяв стати професійним військовим, а нині важко поранений у обидві ноги, переніс кілька складних операцій і ще декілька

днів тому лежав нерухомий і блідий, а сьогодні з двома забинтованими ногами переміщається уже в інвалідному візку, як Шумахер, викликає подив і захоплення. У цих надзвичайно складних для країни випробуваннях народжується нація.

Отак вкотре переварюючи у собі усе побачене і почуте, я іду вздовж нашої Алеї Героїв і наближаюся до трамвайної зупинки. Там, як завжди у цей передобідній час, не дуже гамірно, то ж добре чути усім, як огрядний немолодий чоловік, схожий на колишнього партійного функціонера, намагається втокмачити жіночці, яка явно слабенько йому заперечує, що «сейчас в Україні идет гранжданская война. Вот так было, когда в 1918 году Петлюра-изменник удрал с центральной Украины, я хорошо знаю историю». І ще на такий кшталт декілька «глибокодумних», на його погляд, зауважень. Жіночка тихим голосом намагається йому щось доказувати, але марно.

Я не витримую, підходжу до них і запитую: «А історію України, яку Ви переповідаєте, у Москві писали, чи не так?» І таке мене зло взяло: «А щоб детально узнати, хто у кого стріляє і з якої сторони, то не могли б Ви, вельмишановний, підняти свій зад і пройти триста метрів у шпиталь? Там Ви отримаєте всю інформацію від поранених: хто, у кого і чим». «Не устраивайте здесь митинг!» — верещить продавець газет. «Знавець історії» багровіє і намагається спелити мене поглядом, а жіночка, його опонент, радіє неочікуваній підтримці.

А я уже не можу і не хочу стримуватись: «За що ви ненавидите Україну? Їсте наш хліб, користуєтесь усіма її благами і гудите цю землю на кожному кроці. Скільки вас таких, що чекають не дочекаються кремлівського ірода і злочинця. Як же ця свята земля підніметься з колін, коли ви, п'ята колона, знищуєте її

свою ненавистю». І от дивина — мене підтримує ще одна жінка, а потім ще одна, і нас уже четверо, а це уже сила. Чолов'яга піднімається з лавочки і чвалає у перехід, таке враження, що він і не збирався нікуди їхати. А я повертаюся до жінок і запитую: «А хіба так страшно встати на захист своєї історії, землі, майбутнього?»

Не мовчіть, мої хороші, коли чуєте такі просторікування, вони сьогодні дуже небезпечні. Нехай бачать наші вороги, що нас багато і ми даємо їм гідну відсіч». Ця маленька перемога піднімає настрій, трамвай затримується, і на зупинці на цей час зібралося уже немало люду.

Але на цьому добрі новини на цей день скінчилися, бо сідаю я у своє маршрутне таксі, що іде на Підгородне. А там я слухаю таке, що не передати. В мене враження, що попала у божевільню. Одна пасажирка жаліє за тим, що Ленін помер, бідкається, що коли б не помер так невчасно, то усе було б у нас по-іншому. На моє зауваження, що від дати смерті пройшло майже сто років, вона визвіряється на мене і каже, що я хоч і вчителька, але нічого не розумію. Я за професією інженер-будівельник, але змовчала — вчителька то й вчителька. Ще одна, та, що сидить позаду мене, починає розповідати, що їй телефонувала племінниця з Донбасу, і розказує, що там за Україну вже воюють американці і німці і вони знущаються над жителями і чинять всякі звірства по відношенню до місцевого населення. Третя, змірявши усіх презирливим поглядом, каже, що за те, що Янукович зробив дорогу у Підгородному, ми повинні його у зад цілувати, а ми невдячні, четверта, спровадившись на ринку, бідкається, що не буде чим за газ платити, що були б сиділи мовчки без усяких Майданів і було б хоч і бідно, але спокійно. При слові «майдан» більшість з них аж підскакують на сидіннях і починають наввипередки розказувати, що там

їм, на Майдані, щось підливали і підсипали. Ми з водієм намагаємося хоч зрідка вкинути якісь фрази, щоб їх привести до тями, але ніхто не чує. Я подумала, що не потрібно їхати на Донбас, щоб побачити сепаратистів. Ось вони — переді мною — хижі і жалюгідні водночас. Заплющила очі і уявила сяючі обличчя Небесної Сотні і Небесного батальйону — в душу увійшов спокій. Отакі вони — реалії одного буденного дня.

31.08.2014 ●●●

СПОГАДИ ПРО ІЛОВАЙСЬК

Гіркі і болючі ці дні для більшості українців — і тих, хто живе тут, і хто за її межами, але завжди з Україною в серці. Три роки Іловайській трагедії, три роки тому світ ще не вірив у підступні наміри нашого підлого сусіда, і ми у своєму горі були майже самотні. Сьогодні сторінки соціальних мереж волають до нас: «Пом'яніть мого синочка, чоловіка, батька», і пам'ять повертає знову в ті жахливі дні, коли ми жадібно ловили кожне слово про становище під Іловайськом, вірили і надіялися на диво, але його не відбулося. Всі лікарні Дніпра були забиті пораненими, найважчих везли в лікарню Мечникова і, як пише зараз Галина Кузьменко, мати загиблого сина Андрія Савчука, коридори були залиті кров'ю, лікарі і медсестри втрачали свідомість від перенапруги і побаченого. Не пам'ятаю, хто мені зателефонував і попросив, щоб ми роздобули хоч декілька мобільних телефонів і принесли хлопцям у шосту лікарню, бо вони зовсім без засобів зв'язку і рідні не знають, що з ними. Ми відразу ж з Мілою Кононенко і Світланою Нагорною почали думати, де нам взяти кошти.

Світлана побігла по своїх сусідах заможних і декілька телефонів збрала у них, а Міла зателефонувала директору школи № 135 і попросила, щоб з тих грошей, які учні принесуть 1-го вересня, виділили частину на закупку мобілок. Директор погодилася, і ми побігли купувати телефони. Коли принесли їх у палати на третій поверх, то їх прямо вихватили з рук і почали телефонувати рідним. У палатах були контужені і в шоківому стані, а на другому поверсі лежали поранені в кінцівки. Як зараз пам'ятаю ту палату, в яку зайшли спершу, там лежали бійці із різних батальйонів: «Миротворець», «Свитязь», «Донбас», «Кривбас» і івано-франківська поліція. Усі перелякані, стривожені. Перші дзвінки були до побратимів — шукали своїх, хто вижив. Там же зустрілися і з нашими майданівками Мариною Бенюк і Мариною Карповою, які принесли хлопцям продукти харчування. Впадало в око, що більшість з них були одягнені в яскраві оранжеві шорти у білих ромашках — люди зносили, що у кого було. Хлопці потроху розговорилися, і те, що ми почули, не вкладалося в голову. Вони розповіли про величезні втрати, що все поле було встелене убитими і пораненими, і називали, за їх баченням, цифри, які я і нині не хочу озвучувати, а тоді вони були шокуючими. Розповідали, як виходили цим коридором, їхня розповідь врізалася в мою пам'ять на все життя. Їх пропустили крізь перше кільце без перешкод, через друге також, а потім було три дороги, дві з них були перекриті, вони змушені були піти третьою, і через короткий проміжок часу зрозуміли, що їх ужимають з обох боків і що вони у пастці, з якої вибратися неможливо. Їх розстрілювали, як у тирі, сховатися було нікуди. Боєць мені розповідав, що їх, кому пощастило сховатися в посадці, було 122 чоловіки, і вони бачили, як добивали важкопоранених на полі,

як заставляли поранених і виживших роздягнутися і голими і напівголими стрибати, приказуючи при цьому: «Хто не скаче, той москаль». Бійці дочекалися вечора і послали розвідку на висоту. Вони розповідали, що їм важливо було дізнатися, хто там на той час перебував, щоб іти на переговори. Вони мені розповідали, що якщо росіяни, то переговори на той час можливо ще було вести, а якщо місцеві бойовики, то це звірі, краще уже кулю собі самому пустити, бо про звірства бойовиків уже були на той час начувані і найбільше боялися потрапити в полон. На висоті були росіяни, і їхній офіцер сказав, що вони уже чотири доби чекали на цю колону. Хлопців наших він відпустив, а молоденького Богдана з батальйону «Донбас», дуже красивого 18-річного бійця, обмотав бинтами і заштовхав у машину Міжнародного Червоного Хреста, і так Богданчик вижив. Бійці чекали на слідчого з військової прокуратури і дуже переживали. А за що? За те, що пішли добровольцями і залишилися живими за щасливим збігом обставин. На другий день, тобто першого вересня, коли я принесла Богданчику в лікарню телефон, я бачила, як прийшов слідчий і хлопців почали допитувати. Нас попросили вийти із палати. А потім хлопці зателефонували і розповіли, що їм, кому дозволяє стан здоров'я, дозволили їхати додому, і ми почали збирати їм кошти на дорогу, до Києва, Луцька, Івано-Франківська. У Київ відправляла Ірина Махно. Я нічого не могла озвучувати раніше, а тим більше тоді, бо думалося: от напишу правду, а хто ж тоді піде захищати Україну? Але нині, по краплинці спогадів, ми будемо згодом знати справжню причину цієї страшної трагедії. Пам'ятаю, як, пробігаючи по дорозі в шпиталь через Європейську площу, побачила там декількох майданівців поважного віку і намагалася розповісти правду, але один з них

грубо мене обірвав: «Жінко, не сійте паніку». Ночами спати не могла: тільки заплющу очі, а перед ними поле, усіяне тілами у камуфляжній формі. І досі десь серед паперів зберігається зошит з розповідями і телефонами тих бійців. На жаль, події опісля так закрутили, що зв'язок з ними не підтримую. Світла пам'ять усім загиблим, а тим, хто вижив у цьому пеклі, не пустити в душу зневіру, пам'ятаючи своїх побратимів.

11.10.2014 ●●●

11 ЖОВТНЯ збірна команда волонтерів і артистів водночас з Дніпропетровська, Ювілейного, Підгородного і Новомосковська здійснили поїздку у військовий шпиталь, що у Черкаському. Готувались до цієї поїздки дуже ретельно — збирали для поранених теплі речі, ковдри, пекли пиріжки і всяку смакоту і, звичайно, готували свої виступи. Речей назбирили багато, особливо у Підгородному. Біда гуртує людей, і волонтери відкривали по-новому своїх друзів, однокласників, кумів, сусідів, і в основному з гарної сторони. Назбирили добра аж на дві машини типу «Газель». Обласний центр виділив великий зручний автобус, збрали по дорозі усю команду і поїхали. Хвилювались, звичайно, як нас будуть сприймати. Дружно вигрузили речі, провізію і почали заклеювати вікна в палатах та загальних приміщеннях, а поранені бійці в цей час збирались у залі на концерт. Розпочався концерт виступом бандуристів під керівництвом Алли Ганжі. Звучала чарівна українська пісня, світлішали обличчя бійців. Щирими оплесками за вірші нагородили і Ларису, і мене, зовсім пожвавішали, коли діти почали танцювати сучасні танці. А потім я роздала слова пісні «Дуля вам,

11.10.2014. Виступ у шпиталі у Черкаському

11.10.2014. Раїса Пантелеймонова та Міла Кононенко

11.10.2014. Віра Шевченко розмовляє з воїнами після концерту

не Україна, ла-ла-ла-ла-ла-ла-ла», і дехто з них співав з нами, і усі сміялись, як діти, і ми були щасливі, що нам удалось їх відволікти хоч на якусь мить від сумних спогадів. Прощалися зворушливо тепло, декотрі з поранених бійців вийшли проводити нас до автобуса і запрошували навідуватись ще. Назад повертались на великому емоційному підйомі — діти просили ще і ще співати вищеназану пісню і з таким притиском вимовляли «Дуля вам, не Україна», що у нас, у дорослих, очі світилися від щастя. А потім наймолодша бандуристка Марійка підняла всіх і ми, дорослі і діти, заспівали Гімн України — на ходу. Співали потужно і злагоджено, і слухаючи цей спів, що ішов у кожного із самого серця, я подумала, що нас завоювати ніхто не зможе.

28.10.2014 ●●●

СЬОГОДНІ дуже знаменний день для нашого Підгородного: ми зустрічали Героїв — захисників Донецького аеропорту, які своєю мужністю і відвагою вписали свою героїчну сторінку в історію України у боротьбі за свою незалежність. Ці мужні воїни, яких нині часто називають кіборгами, їхали на довгоочікувану зустріч зі своїми найріднішими людьми — мамами, дружинами, дітками, і ми були щасливі, коли вони погодились зупинитись у нас хоч на півгодинки, щоб ми змогли доторкнутись до цих героїчних чоловіків, виказати наше захоплення їх незламністю, по-материнськи пригорнути їх і побажати перемоги, а ще пригостити свіжоспеченими домашніми пиріжками і різним домашнім печивом, яке було інколи схоже на справжні витвори мистецтва. Зустріч була короткою, але зворушливо теплою, і усім нам запам'ятається на все життя. А які були щасливі

28.10.2014. Зустріч Кіборгів

28.10.2014. Кіборги і Максим Таршин

28.10.2014. Дмитро Сорока — Кіборг Ворон

28.10.2014. Кіборги

28.10.2014. Зустріч кіборгів

діти і підлітки від спілкування з цими справжніми чоловіками!

Коли я вела перемовини по телефону з Дмитром, про те, щоб вони зупинились у нас у Підгородному, я не знала, що це суворий «кіборг» Ворон. Машина зупинилась, вийшов із кабіни чоловік, я кинулась йому назустріч — було враження, ніби десь його уже бачила, але на роздуми не було часу. Всі кинулись до військових — вітати. Я дарую квіти Дмитру, а він відводить букет від себе і каже: «Мені нічого не потрібно, все їм — хлопцям — даруйте, це

22.11.2014. Волонтери у взводі Кіборгів

22.11.2014. Волонтери з Кіборгом Вороном

22.11.2014. Лариса Омельченко дарує свою збірку Дмитру Сороці

все вони, вони — герої». Стояв мовчки біля краю кузова і щасливими очима дивився на метушню з квітами і подарунками навкруг його хлопців. Слухав наші щирі слова подяки, вдячно усміхався і щиро, по-батьківські, радів за своїх підопічних. Завдячуючи такому командирі — людяному і справедливому — і утримується Донецький аеропорт нашими військовими рекордний час.

22.11.2014 ●●●

«СЬОГОДНІ возили волонтерську допомогу нашим героїчним «кіборгам», тим, що охороняли Донецький аеропорт. Допомогу збирали ретельно протягом двох тижнів — в основному теплі речі та продукти і, слава Богу, люди відгукувались. Ділилися свідомі українці і матрацами, і теплими ковдрами — дуже гарно відгукнулись на наші прохання жителі Підгородного і вул. Канальної у Ювілейному. Вагомо допомогли і жінки ГО «Патріотичне об'єднання «Оріяна». Поповнили продуктові запаси наших героїв — буде тепер у них на столі і смачненьке сало, і різні варення, і мед, і калина. Нехай набираються сили, щоб перемогти якнайшвидше ненависного ворога. А Голобородько Євген і Кондратюк Віктор допомогли усе це довести нашим воякам. Особливо хочеться подякувати Ларисі Омельченко і Аллі Ганжі за їхні добрі і небайдужі серця. Після того, як розгрузили все, довго розмовляли з Дмитром Сорокою — знаменитим нашим «кіборгом» Вороном. Дмитро відповідав на всі наші запитання, які нас хвилювали. Спілкування з таким чоловіком, як Дмитро, — це справжнє задоволення: розумний, високоосвічений, інтелігентний і великий патріот своєї землі. Яку б ми тему не піднімали, кожного разу Дмитро нас вражував

своїм широким світоглядом і обізнаністю майже у кожному питанні, яке ми обговорювали. І, мабуть, кожен з нас, коли слухав воїна, думав: «Коли нарешті у владу прийдуть такі молоді люди, як він?» Мінометник Євген Беляєв також розповідав нам про свою службу і водночас підкладав у буржуйку дрова, і в палатці поступово теплішало. Ми з Ларисою подарували

03.12.2014. Теплі речі, валянки і продукти для Кіборгів

03.12.2014. Передача валянок

Дмитру свої збірки віршів, він був дуже зворушений. Не хотілося покидати цих чудових, мужніх чоловіків, які в час важких випробувань для країни змінили свої мирні професії на військові і гідно несуть свій високий обов'язок — захисника Вітчизни. Прощалися тепло, домовившись тримати постійний зв'язок.

16.12.2014 ●●●

СЬОГОДНІ ми знову відвезли волонтерську допомогу нашим славним воякам. Дуже раділи, коли побачили знайомі обличчя, зовсім недавно ми зустрічали цих славних воїнів, наших захисників, у нашому Підгородному. Тоді був жовтень і вони їхали у відпустку прямо з Донецького аеропорту, після важких боїв, а нині уже тріскучий мороз, і їм вкрай необхідні теплі речі. На придбання валянок виділили кошти ГО «Самозахист підприємців». Теплими ковдрами, подушками і навіть периною знову поділились жителі Підгородного. Вони зібрали і передали різноманітну консервацію, напекли

03.12.2014. Кіборг Дмитро Сорока та волонтер Віктор Кондратюк

27.12.2014. Завантаження передачі

27.12.2014. Завантаження передачі на подвір'ї Алли Ганжі

печива, а одна щедра господиня навіть дві качки засмажила. Воїни швидко розгрузили машину і просили передати всім цим добрим людям велику подяку. Жаль, не було у цей час з ними їхнього взводного Дмитра Сороки — нашого славного «кіборга» Ворона, але він виконував надзвичайно важливу місію — зустрівся із школярами і розповідав їм про війну. Дякую усім, хто допоміг, і викладаю фотозвіт.

27.12.2014 ●●●

ВЧОРА везли волонтерську допомогу під Маріуполь. Ділили на два підрозділи. Коли Сергій Карноза приїхав і глянув, скільки всього ми наготували, то був приємно здивований. Довелося все переупаковувати, щоб помістити в автомобіль. Багато листів і передач було від діток школи № 129 і № 135. Дитячі листи неможливо було читати без сліз. Коли іде війна, діти дорослішають раніше. А які молодці наші молоді жіночки з Підгороднього! Я коли побачила, що Наталя принесла три відра голубців, — забракло слів. Вони і печуть, і варять, і балаклави, і шапки шують. Велика дяка вам і низький уклін за вашу жертвовну працю: Наталя Оберемок, Тетяна Гетьман (Скакодуб), Тетяна Вдовіна, Галина Коваль, Лариса Дворніченко, Людмила Клименко, родина Аня та Олег Карпуха і вся команда з Ульяновки, яку вони об'єднали навколо себе. У нас народжується справжнє громадянське суспільство. У нас немає ніякої анархії, ми добре знаємо потреби своїх підопічних і намагаємося їх задовольнити. Ми — це ГО «Патріотичне об'єднання «Оріяна», Центр кобзарського мистецтва і всі чудові українці-патріоти, які нам допомагають. Ніколи не відмовляє у допомозі ГО «Самозахист підприємців».

28.12.2014 ●●●

У СУБОТУ відправили волонтерську допомогу у 93-ю нашому героїчному взводу, яким командує Дмитро Сорока, взвод мужньо охороняв Донецький аеропорт. Раніше була ротація, і ми їх тепло зустрічали. І з того часу підтримуємо з хлопцями і командиром дуже хороші дружні стосунки. Бійці готуються знову

28.12.2014. Ёмкості для води і господарчі товари для воїнів

28.12.2014. У взводі Дмитра Сороки перед черговою відправкою на ДАП

займати бойові позиції, і ми їх докомплектували ёмкостями для води, предметами кухонного побуту і різними домашніми стравами. Воїни по-дитячому раділи домашнім тепленьким пиріжкам. А мандарини у них асоціювалися з наступаючим Новим роком. Дмитро дуже зрадив, коли я передала йому декілька збірок поезій «Осінь у камуфляжі» наших сучасних українських авторів і пообіцяв, що

книги обов'язково попадуть бійцям на передову. Із сусідньої палатки вишла ще одна група військових, з ними ми також поспілкувалися. Всі у режимі очікування, рвуться на бойові позиції. Цим бійцям я також передала, шановні автори, вашу збірку. Бійці дуже дякували. Нехай ваші вірші їх надихають і додають сили, щоб подолати ворога.

08.01.2015 ●●●

ШАНОВНІ ВОЛОНТЕРИ, добрі небайдужі люди, сьогодні я отримала інформацію, що один з наших блокпостів у районі активних бойових дій дуже потерпає від великих морозів. У хлопців не вистачає теплого взуття, одягу, теплих ковдр, матраців. Блокпост складений з бетонних блоків і продувається з усіх боків. Тепла від буржуйки недостатньо, наші бійці похворіли і буквально замерзають. Інформація отримана безпосередньо з блокпосту сьогодні, тобто 08.01.2014 р. У нас є можливість у найближчі 2–3 дні доставити бійцям необхідну допомогу, але для цього, усі небайдужі, допоможіть укомплектувати передачу, тому що термін комплектації — 2–3 дні, а у нас обмежені фінансові можливості.

Необхідні речі:

1. Матраци (можна б/у в хорошому стані) — скільки зберемо.
2. Теплі ковдри (можна б/у в хорошому стані).
3. Подушки (можна б/у в хорошому стані).
4. Валянки — 34 пари — уже замовлені на суму 2900 грн. Кошти відсутні.
5. Тепла білизна (брюки шерстяні під форму) — 34 шт.
6. Футболки — 34–68 шт. різних розмірів.
7. Труси — 34–68 шт.

8. Носки утеплені і в'язані — скільки можна.

9. Светри теплі — скільки зможемо і встигнемо зібрати (наразі бійці, як заступають на чергування, то одягають теплі речі, які у кого є — збирають з усіх).

10. Миючі засоби і засоби особистої гігієни.

11. Піна монтажна — 5 бал.

Дуже прошу, відгукніться на це прохання.

11.01.2015 ●●●

8 СІЧНЯ цього року о 17 годині я озвучила прохання до наших шановних волонтерів і добрих небайдужих людей у найкоротший термін допомогти укомплектувати теплими речами, одягом наших бійців, які на той період дуже потерпали від морозів.

Сьогодні, 11 січня, о 20 годині вечора допомога бійцям 43-го територіального батальйону, що при 17 танковій бригаді, була доставлена. За короткий термін — два дні — ми зібрали все, чого потребували бійці на той момент. Я безмежно вдячна усім, хто долучився до збору волонтерської допомоги. Першою відгукнулась Людмила Кострюкова, повідомивши, що на придбання валянок кошти передали з Інституту філософії НАН України, потім відгукнулись Оксана Чалова, Валентина Попелюшка, Артеменко Альона, Ольга Бойко, Ірина Головка. Два дні дуже напруженої роботи, і вчора о 20:00 ми вже завантажували машину волонтера Андрія Махна. Сьогодні я безмежно дякую всім за оперативність і злагодженість у роботі.

9 січня майже цілий день колесили по місту з Євгеном Голобородьком і збирали речі. Цей чудовий молодий чоловік завжди безвідмовно долучається до волонтерської роботи.

12.01.2015. Завантаження передачі 43-му бат. тероборони

12.01.2015. Олег та Аня Карпухи

А дівчата в Підгородньому в цей час уже пекли і варили. Цього ж дня стало відомо, що бійцям охоче надасть допомогу всякими соліннями ДНЗ «Дніпропетровський центр професійно-технічної освіти туристичного сервісу» — сім відер капусти, буряків, моркви, голубців.

Від Оксани Чалової до Ольги Бойко, Ірини Головка — машина наповнювалася спальними мішками, теплими ковдрами, подушками, ватяними штанами і теплими куртками і светрами. Розміри перини, яку винесла Іра

Головка, були вражаючі. Уже сутеніло, коли на просп. Воронцова Кострюкова Людмила нам передала пакунок з теплими плетеними шкарпетками і рукавичками, увесь обписаний зворушливими найтеплішими побажаннями від української жінки-рукодільниці, і ще цілий пакунок теплих шкарпеток і теплих речей, а ще повідомила, що 30 футболок уже закуплені Галиною Жиліною і завтра будуть у нас.

10 січня був день приємних сюрпризів і доукомплектації. Дуже вагому допомогу надали волонтери нашого міста, привезла її Таня Вишиванка (так вона мені відрекомендувалася по телефону). Там були добротні спальники, берці, валянки, крупи, цукор, кава, чай, смажена курятина, дитячі іграшки, малюнки (можливо, щось не врахувала, але у Тані все переписано).

Алла Ганжа знову всю ніч пекла знамениті пряники і підтримувала зв'язок з усіма своїми молоденькими помічницями, а Лариса Омельченко з Майстренко Валентиною Григорівною та мамою Вірою Іванівною Потягайло, проходили у Підгородньому вулицю за вулицею і продовжували збирати теплі речі. А наша золота рукодільниця Галина Коваль після гіпертонічного кризу знову сіла до машинки дошивати теплі штани, шапки і балаклави. А я бігала вишукувала чоловічу білизну, щоб і якісно, і дешево, і побільше на відведену суму купити. І піну монтажну купили, щоб задати всі щілини.

О 20:00, коли майже все загрузили, підїхали Аня і Олег Карпуха і від своєї команди з Підгороднього (Ульянівка) підвезли лимони, апельсини, кекси власної випічки, короваї, відро вінегрету, тушковане м'ясо. Передача удалась на славу. Сьогодні, тобто 11.01, о 20:00 волонтер Андрій Махно усе довів за призначенням. Дорога була дуже важкою, наші захисники довго не могли вийти на зв'язок через потужні

обстріли, півдня я не випускала телефон з рук, намагаючись їх з'єднати і, слава Богу, вся наша допомога вже на позиції. Бійці дуже всім дякують за самовідданість і небайдужість. Хіба нас можна перемогти?

12.01.2015 ●●●

*Командиру батальйону «Січеслав»
Голови ГО «Патріотичне об'єднання
«Оріяна»
Таршин Н. П.*

ПОДЯКА

Громадська організація «Патріотичне об'єднання «Оріяна» виносить подяку працівнику батальйону «Січеслав», нашому водію-волонтеру Махнові Андрію, за своєчасну доставку волонтерської допомоги (теплі речі, взуття, продукти харчування) бійцям 43-го територіального батальйону у підрозділ, який знаходиться у Луганській області в районі с. Оріхове і 25-го блокпосту, тобто у районі бойових дій. Незважаючи на важкі екстремальні дорожні умови і небезпеку, вантаж був доставлений у повному обсязі і своєчасно 10.01.2015 р.

*Голова ГО «Патріотичне об'єднання
«Оріяна» Таршин Н. П.*

Ось такого зразку подяками ми нагороджували тоді Андрія, бо він на своєму транспорті, незважаючи на велику небезпеку і за будь-якої погоди, був безвідмовним, бо розумів, наскільки важливою є його місія.

17.01.2015 ●●●

ВЧОРА, тобто в п'ятницю, настрої у мене, як і в багатьох з нас, був препаскудний. Бойовики атакують Донецький аеропорт, відчуття своєї безпорадності настільки гнітюче, що не знаходимо собі місця. Очі увесь час на мокрому місці. Бувають такі дні, коли тримаєшся, тримаєшся, а потім настає мить — і, можливо, від того, що ніяк не можеш вплинути на хід подій, а події трагічні і реально тебе вибивають із колії, ти скисаєш. І на душі такий величезний тягар, що передати словами це неможливо. Увесь день — як оголений нерв, і, як усі, чекаю на диво.

А на суботу зранку запланована поїздка нашої концертно-волонтерської бригади у Черкаське, у військову частину, з колядками, привітанням поранених і тих військових, хто зараз перебуває на ротатії. Не уявлялося, як ми будемо це робити. Але, слава Богу, ранок завжди мудріший вечора: зібралися всі вчасно, святково одягнені, гарні — настрої піднявся. Взяли бандури, кошики з різноманітною домашньою випічкою, ще деякі припаси — і поїхали.

Перші привітання були у шпиталі пораненим. Поки накривали для них стіл і готувалися до виступу, бійці один за одним потихеньку заходили у зал. Збиралися повільно, бо дехто ще і під крапельницею лежав. Якусь мить нам здалося, що ми там зайві. Ну який концерт, коли там, де залишилися їх друзі, така біда. Були серед поранених і «кіборги», і ті, що визволені з полону, в якому пробули більше трьох місяців. Ми дивилися в зал і бачили відсторонені погляди, але ж ми прийшли робити святую справу — колядувати. Вгамували свої емоції і зайшли, попереду — різдвяна зірка, як годиться, і заспівали. Колядування враз змінило все навкруг. Обличчя поранених зяясніли усмішками,

17.01.2015. Поранений воїн танцює на милицях під «Дуля вам, не Україна»

17.01.2015. Воїни в залі шпиталю. На передньому плані Тетяна Хуторна, Раїса Пантелеймонова

очі потепліли, зал ожив. Духовний спів — особливий, він звеличує і наповнює душу чимось незбагненим і високим. Ми розуміли, що те, що ми робимо, нашим захисникам подобається. Зворушливо тепло прийняли вірші Лариси Омельченко. Та і не могло бути інакше. Я стояла під стіною і плакала, коли слухала про дідуся, правнука і флешмоб. А потім іскрометний

український танець у виконанні наших юних красунь — і зал зовсім повеселів, а молоді бійці — як вони дивилися на дівчат! Життя є життя, і молодість повинна кохати, а не воювати.

Чарівні звуки бандури і злагоджений спів ансамблю бандуристів «Калинове гроно» під керівництвом Алли Ганжі для багатьох воїнів був приємним відкриттям, бо не у кожному невеликому місті чи селі є такі колективи. Деякі з хлопців після концерту зразу потягнулися до бандур і просили дівчат показати, як вони видобувають звідти чарівні звуки.

І я читала свої вірші, і співали патріотичні пісні. А найбільше розвеселила наших славних захисників пісня «Дуля вам, не Україна» — вони змінювалися на очах і були зовсім не схожими на тих, що були спочатку. Сміялися від душі і підспівували, і вмить розібрали усі слова пісні. І ми повеселішали. Свято відбулося. Прощалися як з найріднішими — тепло, до сліз.

Після шпиталю привітали бійців 93-ї бригади, що на ротатії, і тих, що готуються у зону бойових дій, і скрізь нас гарно приймали. Воляки дякували нам за українське слово і пісню, і нашу «Дуля вам, не Україна» просили повторити ще і ще. А один поранений в ногу боєць підняв милиці і навіть на одній нозі намагався танцювати. За цю пісню «кіборги» мені подарували шеврон «Кіборг» і вибачалися, що у них більше нічого подарувати, а я мало не розплакалась і відповіла, що це для мене безцінна нагорода. Усі почувалися, хоч ненадовго, а щасливими.

31.01.2015 ●●●

31 СІЧНЯ 2015 року ми відправили чергову машину волонтерської допомоги в зону бойових дій у Луганську і Донецьку області. Дуже

31.01.2015. Людмила Онищенко та Євген Голобородько

переживали, чи вдасться це зробити у нинішньому надзвичайно складному бойовому становищі. Але, слава Богу, усе доправили. Водій-волонтер Андрій Махно і на цей раз попав в усі підрозділи, як і було заплановано. Для нас він справжній герой — безвідмовний і дуже відповідальний. Цього разу везли продукти і ліки. Дуже дякую Тетяні Арчаковій (Вишиванці) і їхній команді за передані бійцям ліки (антибіотики) у великій кількості, засоби особистої гігієни, миючі засоби, одноразовий посуд. ГО «Самозахист підприємців» передали воїнам високоякісну м'ясну продукцію, сало, мед, смачний хліб і декілька продуктивних наборів. У дитячому дошкільному закладі № 6 «Червона шапочка», що у селищі Ювілейному, напекли для наших захисників смачної випічки, заквасили овочі і придбали за порадою досвідченого медпрацівника цього закладу найнеобхідніші ліки. Вагому допомогу надали члени ГО «Патріотичне об'єднання «Оріяна» — смачна випічка, сало, молоко, овочі, калина. Наші волонтери з Підгороднього, Центр кобзарського мистецтва, цього разу окрім смачного печива і пиріжків передали ще і відро вареників на передову. Вагому допомогу надала жителька